

Een late lente

'Bleke Bet!' Een rubber band hard tegen haar schouder. 'Opzij, weg van de stoep, ik moet er door.'

Daar staat Rotjoch. Hij drukt zijn motor als een tank vooruit. Hij staat daar als een robot, als een zwarte wolk die voor de zon geschoven is. Zijn gezicht kan ze niet zien, maar ze kent het wel. Die kaalgeschoren kop, die schots en scheve tanden tussen dikke lippen. Die grote sleutelbos die vervaarlijk slingert aan zijn koppelriem en de harde neuzenlaarzen die overal de weg vrijmaken. Hij duwt haar ruw opzij en verdwijnt steunend in zijn hol, naar boze buurman die zijn vader is.

Het is zomer in de stad. Er waait een lome wind door de straten. Linde met de blonde haren en de lange benen zit op de stoep met de twee deuren. Ballen-Linde die zo goed in gooien is. Ze zit voor haar huis te wachten op haar moeder, omdat ze de sleutel vergeten is. De zon brandt. Was ze maar driehoog boven op hun balkon, waar de boom koelte wuift met zijn top. De boom die diep beneden met zijn voeten in de tuin van boze buurman staat. Een frons trekt door haar voorhoofd. Blaas weg wind, weg die gedachte aan boze buurman en zijn Rotjoch. Linde denkt aan het nest in de boom, waar de vogels nu geboren zijn. Ze ziet in gedachten de vader- en de moedervogel gaan en komen met hun takjes. Ze geniet zelfs even van de warme zon.

Maar gedachten zijn als wolken. Boze buurman en zijn Rotjoch houden niet van de natuur. Alle dagen roepen ze naar boven:

'Weg met al wat vliegt en in onze aarde schijt! Daar houden wij niet van en ook alle bomen moeten weg. Wij willen niet steeds in hun schaduw staan. Er zal hier niks groeien, geen gras, geen struik, en zeker geen boom'.

En dan start Rotjoch zijn motorzaag die zo giert door de achtertuinen. Van links naar rechts en op en neer hakt hij dan in de lucht. Bang is ze dan, de dappere Linde van het softballenveld. En nu ook weer. Haar maag draait, ze buigt voorover. 'Linde, meisje?' Mamma zet haar zware boekentas bij Lindes voeten en stopt haar vinger onder Lindes kin.

'Niet ziek toch, kind, kom gauw naar boven. Het is veel te warm om hier in de zon te zitten.' Linde lacht, haar maag draait al veel minder en snel loopt ze met mamma mee naar boven. Ze drinken koele thee op het balkon en praten. Ook over Rotjoch die weer dreigend voor haar stond.

'Niet bang zijn, Linde.' Mamma streelt haar haar. 'Dat maakt het alleen maar erger. Kijk, de vogels zijn nu druk aan het voeren. Ga jij ook fijn wat doen?' Mamma staat klaar om weer weg te gaan. Ze zwaait, met een kleine beweging van alleen haar pink. Mamma kan mooi praten. Linde gooit haar ballen, links rechts, links rechts, van hand naar hand. Ze zijn hard en stevig, van geitenleer gevuld met stro. Ze zucht en voelt het vegen van de koele schaduw van de boom. De vogels zijn stil geworden, ze slapen vast. Het is ook veel te warm om iets te doen. Lindes hoofd glijdt opzij, haar handen zacht om de ballen in haar schoot.

En dan..... een vreselijk geluid. Linde houdt haar handen voor haar oren. Het helpt niet. In de boom wippen de vader-en moedervogel onrustig heen en weer. Het is de motorzaag. Is ie nou helemaal gek?!

'Rotjoch, hou daar mee op!' Ze vouwt haar hand tot een pistool. 'Ik ben niet bang, pang!' Het lijkt wel toveren: de motor hapert en valt stil. Dan een ander geluid: een zacht gefladder. Stilte. Dan weer iets: geritsel, gepiep, gemopper...Dat is toch niet Rotjoch? Is het de boom? Nee, er zit iets in de boom, iets kleins, iets bruins of bijna zwarts....Pluizeveren en een grote snavel. Een bolrond spinnetje met vleugels. Hij wiebelt op het nest. De grote moedervogel zit op een tak en begint te krijsen. Alsof ze zeggen wil:

'Kom nou, kom nou...!' Het kleine bijna-zwartje springt, zakt even weg, zijn poten zoeken houvast. Dan veegt het zijn schouders bij elkaar en vouwt ze weer uit. De pluizeveren zijn vleugels geworden.

Linde, haar tenen balancerend op de rand van het balkon, draait haar handen vaster om de leuning. Haar ogen volgen hem.

De motorzaag begint weer te gieren. Het vogeltje wordt van zijn stuk gebracht en vergeet te vliegen. Het valt als een komeetje naar beneden naar de voet van de boom in de tuin. Rotjoch komt dichterbij en strekt zijn arm met de zaag naar voren. Woedend wordt Linde. Ze is echt om de dooie dood niet bang meer. Voor niemand en voor niets. Ze grijpt een bal, de harde leren bal. Ze gooit.

De bal treft doel, hard en scherp, dwars door de bladeren van de boom. De zaag valt en het geluid sterft weg. Rotjoch valt ernaast. Knockout. Jammer dan, denkt Linde en dan ziet ze weer de kleine vogel. Ze fluit en klapt in haar handen. Hij tript en trilt. Ineens start hij en vliegt omhoog.

'Ze vliegen!' Daar staat mamma, haar tassen vol met avondeten. Linde lacht. Samen kijken ze de tuin in. Nu vliegen wel vier kleine zwartjes van tak naar tak.